

**UCHWAŁA NR XXIII/200/20
RADY MIEJSKIEJ W KROŚNIE ODRZAŃSKIM**

z dnia 8 września 2020 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi mieszkańca Gminy Krosno Odrzańskie na Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej w Krośnie Odrzańskim.

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695 i 1298) uchwała się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę mieszkańca Gminy Krosno Odrzańskie na Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej w Krośnie Odrzańskim z przyczyn określonych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Tomasz Rogowski

Uzasadnienie

W dniu 25 sierpnia 2020 r., za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze, do Rady Miejskiej w Krośnie Odrzańskim wpłynęła skarga mieszkańca Gminy Krosno Odrzańskie z dnia 20 lipca 2020 r. na Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej w Krośnie Odrzańskim w sprawie odmowy zmiany pracownika socjalnego.

Zgodnie z art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego organem właściwym do rozpatrzenia skargi na kierowników gminnych jednostek organizacyjnych jest rada gminy, w przypadku naszego samorządu Rada Miejska w Krośnie Odrzańskim.

W celu przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, treść skargi przekazano do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji.

Przedmiotem skargi jest odmowa zmiany pracownika socjalnego do współpracy ze Skarżącą przez Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej w Krośnie Odrzańskim. Skarżąca zarzuca, iż pracownik socjalny wnioskował o przyznanie zbyt niskich kwot świadczeń pieniężnych, przedstawiał w pismach negatywne opinie w stosunku do Skarżącej, złożył wraz z asystentem rodziny skargę w sprawie niezamieszkiwania przez Skarżącą w dotychczas zajmowanym przez nią lokalu.

Odnosząc się do zarzutu przyznawania zbyt niskich kwot świadczeń pieniężnych oraz zmian wysokości zasiłku celowego ustalono, iż pracownik socjalny w kwestionariuszu rodzinnego wywiadu środowiskowego przedstawia propozycję przyznania świadczeń według żądań złożonych we wniosku. Niemniej jednak, to kierownik Ośrodka Pomocy Społecznej, kierując się możliwościami finansowymi jednostki oraz zasadą sprawiedliwości społecznej, wydaje rozstrzygnięcia. Należy bowiem wskazać, że oprócz świadczeń, których wysokość jest ustalana według określonej metodologii i zależna od posiadanych dochodów rodziny, wyróżnia się świadczenia zależne od uznania administracyjnego. Plan finansowy Ośrodka w zakresie niektórych rodzajów świadczeń m.in. zasiłków celowych jest ograniczony. Biorąc pod uwagę liczbę osób korzystających z zasiłków celowych w 2019 roku wyliczono, że łączna średnia wysokość w ciągu całego roku 2020 dla jednej rodziny lub osoby samotnie gospodarującej wyniesie 400 zł. W przypadku rodziny Skarżącej łączna kwota zasiłków celowych w bieżącym roku wyniosła już prawie 3,5 - krotność wskazanej wyżej kwoty. Należy zatem jednoznacznie stwierdzić, że zarówno pracownik socjalny, jak i Kierownik Ośrodka Pomocy Społecznej działają na korzyść Skarżącej. Ponadto zasiłek celowy może być przyznany w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej. Przyznawanie go w warunkach uznania administracyjnego oznacza, że osobie czy rodzinie nie przysługuje roszczenie prawne o jego przyznanie. Skarżąca zgłaszała różne potrzeby, zatem kwoty przyznawanych zasiłków celowych nie były jednakowe. W przypadku zasiłku okresowego, jego wysokość ustalana jest w oparciu o art. 38 ust. 2 pkt 2 oraz art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej i stanowi 50% różnicy pomiędzy kryterium dochodowym rodziny a dochodem tej rodziny. Kierownik Ośrodka Pomocy Społecznej wyjaśniła, iż wysokość zasiłków okresowych dla Skarżącej została określona prawidłowo. Ponadto Skarżąca miała możliwość zaskarżenia otrzymanych decyzji administracyjnych, o czym była informowana w pouczeniu. W 2020 roku nie złożyła jednak odwołań od żadnej decyzji.

W kwestii przedstawiania przez pracownika socjalnego negatywnych opinii w stosunku do Skarżącej wyjaśniono, że Skarżąca prawdopodobnie niewłaściwie odczytuje niezbędne elementy zawarte przez pracownika socjalnego w kwestionariuszach rodzinnego wywiadu środowiskowego, a które potwierdzają występowanie niezbędnych przesłanek udzielenia świadczeń z pomocy społecznej. Pracownik socjalny prawidłowo określił przyczyny udzielenia pomocy społecznej wskazując na kryterium ubóstwa, oznaczające spełnienie kryterium dochodowego, wykazując dodatkową przesłankę - samotne rodzicielstwo. Ponadto w żadnym piśmie oraz kwestionariuszu rodzinnego wywiadu środowiskowego pracownik socjalny nie formułował negatywnych ocen wobec Skarżącej.

Potwierdzenia nie znalazł także zarzut dotyczący rzekomego złożenia skargi przez pracownika

socjalnego oraz asystenta rodziny w sprawie niezamieszkiwania Skarżącej w dotychczas zajmowanym lokalu. Skarżąca sama poinformowała o tym fakcie Ośrodek Pomocy Społecznej.

Komisja ustaliła, że zgodnie z regulaminem pracy Ośrodka Pomocy Społecznej w Krośnie Odrzańskim, Gmina została podzielona na VI rejonów opiekuńczych dla pracowników socjalnych. Zmiana pracownika socjalnego na wyraźne żądanie osoby, szczególnie w sytuacji braków na stanowiskach pracowników socjalnych, możliwa jest w sytuacjach wyjątkowych i popartych obiektywnymi przesłankami. Subiektywna ocena dokonywana przez wnioskodawców nie może przesądzać o akceptacji żądań zmiany pracownika, tym bardziej, że dotyczy to rozszerzenia zakresu obowiązków innego pracownika. Z postępowania wyjaśniającego wynika, iż pracownik socjalny wykonywał swoje obowiązki sumiennie oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Nie było zatem przesłanek do jego zmiany.

Wobec powyższego Rada Miejska w Krośnie Odrzańskim uznaje skargę za bezzasadną.

Jednocześnie w myśl art. 238 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ ma obowiązek pouczyć skarżącego o treści art. 239 Kodeksu postępowania administracyjnego, w myśl którego, w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a osoba skarżąca ponowiła skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy, bez zawiadamiania osoby skarżącej.

Podjęcie uchwały nie wywoła skutków finansowych.